

HET NUT VAN BOEKEN EN DE UITNEMENDHEID VAN PERKAMENTEN

Preek gehouden in de Providence Chapel te Londen,
op woensdag 9 maart 1796.

Deze dag was door de overheid aangewezen als boete- en bededag tijdens de oorlog met
Frankrijk 1793-1814.

"Daarom wordt gezegd in het boek van de oorlogen des HEEREN.
Wat Hij deed bij de Rode Zee en bij de beken van Arnon."
Num. 21:14, Engelse vertaling.

Oorspronkelijke titel:

The Utility of the books and the Excellency of the Parchments

Uitgegeven bij:

T. Bensley
Bolt Court
London

door
William Huntington S.S.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2002

Het nut van boeken en de uitnemendheid van perkamenten

... *"en de boeken, inzonderheid de perkamenten."*

2 Timótheüs 4:13

De apostel was op dat moment gevangene te Rome. Hij had een goed geweten en leefde dagelijks in afwachting van het martelaarschap. Hij had de loopbaan bijna gelopen en de strijd des geloofs bijna beëindigd. De laatste vijand, de dood, naderde en Paulus wist dat hij die strijd niet ontlopen kon. Hij was nu oud geworden. De jongeling, genaamd Saulus, aan wiens voeten die moordenaars van Stéfanus hun kleren hadden neergelegd, was nu de oude man Paulus.

Lange tijd was hij dagelijks gestorven. Door zijn bediening was het leven in anderen gewerkt en de dood in hemzelf. De oude mens was meer en meer afgestorven en de nieuwe mens was dagelijks vernieuwd.

Paulus was eens tot in de derde hemel opgetrokken geweest, waar hij de prijs waarnaar hij had gejaagd en de kroon waarvoor hij had gestreden, had gezien. Hij wist dus dat de uitkomst van zijn loopbaan niet onzeker was en dat hij in de strijd niet in de lucht behoefde te slaan. Maar hoewel zijn aardse tabernakel nu wankelde en door het verstrijken van de jaren bijna helemaal afgebroken was, moest het verderfelijke - wat door de wet verboden was - geofferd worden ten nutte en ter bevestiging van het geloof van Gods kinderen. Paulus had voor Nero slechts één antwoord gegeven, toen iedere medearbeider hem verlaten had en niet één van hen die met hem onder het juk waren geweest, hem bijstond. Maar toen alle soldaten waren gevlucht, was de overste Leidsman der zaligheid in de bres gaan staan, als de Persoon Die het grootste belang had in de zaak van Paulus. „Maar de Heere heeft mij bijgestaan, en heeft mij bekrachtigd; opdat men door mij ten volle zou verzekerd zijn van de prediking,” 2 Tim. 4:17. De rechtszaak duurde lang, veel vragen werden gesteld en wonderlijke antwoorden werden gegeven. Zo werd het gerechtshof een kerk, vernam de senaat het Evangelie der zaligheid van een gevangene die in ketenen voor de rechtbank stond en hoorden de senaat en de toeschouwers het Evangelie niet verkondigen in een preek maar in een tweegesprek. De keizer stelde vragen en Paulus gaf antwoorden. De eerste bracht zijn sterke argumenten naar voren, de tweede antwoordde in de kracht van de Koning van Jakob. Nero verhoorde Paulus en Paulus verhoorde hem. Hij veroordeelde Paulus en Paulus veroordeelde hem. Hij bracht Paulus ter dood en de bediening van Paulus was een reuk des doods ten dode voor hem. Zo doodden ze elkaar. Nero doodde het lichaam van Paulus en dat was alles wat hij kon doen, maar Paulus doodde Nero's lichaam en ziel.

Het behaagde de Heere om deze gesprekken te zegenen. Het hele paleis wist van de banden van Paulus. Ja, toen de Heere hem bijstond en versterkte, gebruikte Hij ook de boog van Paulus' tong om pijlen van overtuiging af te schieten op velen in het hof. Hij liet Paulus prediken voor de rechtbank, opdat Hij door de antwoorden van Paulus velen voor de vierschaar zou dagen. Zo werd er veel afgehandeld in het gerechtshof en in het hof van het geweten. Daarom lezen we dat er zelfs in het paleis kinderen van God zijn: "Al de heiligen groeten u, en meest die van het huis des keizers zijn," Filipp. 4:22.

Paulus' eerste antwoord was gegeven en nu verwachtte hij voor de tweede keer gehoord te zullen worden. Daarna verwachtte hij van zijn post in dit tijdelijke leven afgelost te worden. Daarom spoorde hij Timotheüs, die na hem de gemeenten zou leiden, aan met de woorden: "Strijd den goede strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven," 1 Tim. 6:12.

Hij waarschuwt hem voor zware tijden, dwaalleraars en naamchristenen. De mensen zullen dan liefhebbers van zichzelf blijken te zijn en vijanden van de gezonde leer. Hij raadt hem aan om het werk van een evangelist te doen. Niet het werk van een letterknecht of van een uitwendig hervormer, maar het werk van een dienaar van de Geest, die staat naar wedergeboorte en inwendige vernieuwing door de Heilige Geest en de mensen daartoe beweegt. Uit die inwendige verandering van het hart en die inwoning van de Geest Gods, komt ieder goed woord en werk voort. Zulke mensen zijn "geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat zij in dezelve zouden wandelen," Ef. 2:10. Hij overreedt hem dat hij moet maken dat men van zijn dienst ten volle verzekerd is, om de hele raad Gods te prediken en te verkondigen in haar kracht, macht en naakte eenvoud en dat met een ernstig beroep op God en het geweten.

Deze prediking moet voorafgegaan en beëindigd, begonnen en vervolgd worden met het gebed. Daarna moeten de afloop en de vruchten ervan worden afgewacht om zo te zien welke kracht en macht er van de prediking uitgaat en verzekering te krijgen. Als hij dit ziet, kan hij bemoedigd en aangespoord worden om getrouw in de bediening te zijn, omdat hij ziet en weet dat het de kracht Gods tot zaligheid is voor een ieder die gelooft.

Hij vertelt hem ook over de verschillende omstandigheden van hen die met hem onder het juk waren. Demas heeft de wereld lief gekregen. Crescens is naar Galatië gegaan, Titus naar Dalmatië en er is niemand bij hem dan Lukas. Hij wil graag dat Timótheüs Markus, die zeer nut is in de bediening, meebrengt. Dit is waarschijnlijk dezelfde Markus die wegvlochtte voor het werk in Pamfilië en die Paulus niet mee wilde nemen. Daarom scheidden Paulus en Barnabas, de twee grote voorvechters van de waarheid, en nam elk van hen een jonge vaandeldrager met zich mee: Paulus nam Timotheüs mee en Barnabas Markus.

Markus schijnt iemand geweest te zijn die al gauw bezweek en toch zijn werk weer opnam als hij weer op krachten gekomen was. Hoewel zijn geloof te zwak was om over de beek Besor te gaan; was zijn hart zo oprecht dat hij vastbesloten was om bij de ware leer te blijven. Nu hij wat meer gewend is geraakt aan de ontberingen van het arbeidsveld, blijkt hij zeer nuttig te zijn in de bediening. Spoedig kan hij echter geen enkel nut meer hebben van Paulus' persoonlijke bediening. Het lijkt er dan ook op dat Markus opgewassen is in de genade en dat zijn krachten vermeerderd zijn.

Paulus verzoekt Timótheüs, die dan bevestigd en verordineerd is tot evangeliendienaar van de gemeente te Eféze, om zich zoveel mogelijk te beijveren om snel naar hem toe te komen. Blijkbaar was er dichtbij Eféze een plaats die Troas werd genoemd. Daar woonde Carpus, iemand bij wie Paulus graag verbleef. Bij hem had Paulus toen hij voor de laatste keer uit die plaats vertrok, al zijn persoonlijke bezittingen achtergelaten, met uitzondering van de dingen die hij meenam. Zo handelde hij naar zijn eigen leer: "Niemand, die in de krijg dient, wordt ingewikkeld in de handelingen des leeftochts," 2 Tim. 2:4.

Tijdens zijn reis naar Rome kon hij met zijn bezit blootgesteld worden aan gevaar, daarom liet hij zijn voornaamste en belangrijkste bezittingen achter bij zijn gastheer. Dit zijn drie dingen: zijn mantel, zijn boeken en zijn perkamenten.

Net als Rachel die achteraan werd geplaatst in Jakobs twee heiren, worden de *perkamenten* het laatst genoemd en worden ze nauwlettend in het oog gehouden. Breng de boeken, inzonderheid de perkamenten," 2 Tim. 4:13. We weten dat Paulus alles had verloren en daarom kunnen we niet aannemen dat hij bij zijn sterven veel aardse bezittingen achterliet. Ik heb wel eens gedacht dat ik de hele wereld wel wilde geven, als ik die bezat, om een erfgenaam te zijn van alle genade en kennis van Paulus, hoewel ik nog geen vijf pond zou willen geven om erfgenaam te zijn van zijn leven onder de wet. In de grootste nood voorzag de gemeente te Filippi in zijn behoeften en zond hem die goederen door de hand van Epafroditus. Onesiforus vond hem in Rome en voorzag in zijn nood. Hij schaamde zich niet voor de ketenen van Paulus en daarom zendt deze een hartelijk gebed op voor hem, opdat hij genade zou vinden bij God in die grote dag naar Gods eigen belofte: "Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen," Matth. 25:35, 36. Hieruit kunnen we afleiden dat Paulus maar weinig rijkdommen van deze wereld te vermaken had.

Het is zeker dat Paulus niets van ons wist en toch worden we gevonden onder zijn erfgenamen. Wat er van zijn mantel is geworden weet ik niet, maar ik ga ervan uit dat zijn geliefde zoon Timótheüs die gekregen heeft. Wie kreeg de mantel van Elia? Dat was toch zijn opvolger Elisa? Wat betreft de boeken en de perkamenten, ik geloof dat wij die tot op deze dag bezitten en ik hoop dat we ze altijd zullen bezitten.

Ik kom nu tot de woorden van onze tekst. "... **en de boeken, inzonderheid de perkamenten,**" 2 Timótheüs 4:13.

Aan de hand van deze woorden zal ik vier dingen overdenken.

- I. Wat ik onder de boeken versta.
- II. Wat ik onder de perkamenten versta.
- III. Waarom deze bijzondere opdracht wordt gegeven.
- IV. Zal ik die beide toepassen op onze omstandigheden.

I. De boeken

Onder de boeken versta ik de vijf boeken van Mozes en de boeken van alle profeten waaraan hij zijn eigen bekering tot het geloof en zijn eigen roeping tot de bediening toetste. Hieraan toetste hij ook zijn roeping als apostel om de redding van de heidenen te verkondigen. Zijn opdracht reikte tot de heidenwereld en was daartoe ook voornamelijk beperkt.

In het eerste boek van Mozes, Genesis, wordt dit werk van de grote apostel voorspeld. "God breide Jafeth uit, en hij wone in Sems tenten!" [Engelse tekst: God overtuige Jafeth en] Gen. 9:27. Dit was de eerste heenwijzing naar onze zaligmaking nadat de eerste wereld was verwoest en nadat vanuit de hemel aan Noach en zijn gezin in de ark onderscheidmakende genade had bewezen. Jafeth was de vader van de heidenen. Zijn nakomelingen verspreidden zich over de eilanden der heidenen. Overtuiging is het werk van het geloof in het hart. Uitbreiden is de verlossing, bevrijding, invrijheidstelling en vrijlating uit gevangenschap van hen die geboeid liggen onder een gebroken wet in ongeloof en in de macht van de zonde en de satan, die buitengesloten zijn, die weggehouden worden van Gods gunst, Zijn aangezicht en Zijn tegenwoordigheid en die geen gemeenschap of omgang met God kunnen hebben. "Wonen in de tenten van Sem," wil zeggen dat de gordijnen van Gods gunst over ons zijn uitgespreid, de koorden van

eeuwige liefde naar ons zijn uitgestrekt en de tentstokken - de pilaren der waarheid, de uitverkorenen onder de heidenen - zijn opgericht.

Hij noemt nog een andere profetie uit de boeken van Mozes die hier betrekking op heeft. "Zij hebben Mij tot ijver verwekt door hetgeen geen God is; zij hebben Mij tot toorn verwekt door hun ijdelheden; Ik dan zal hen tot ijver verwekken door diegenen, die geen volk zijn; door een dwaas volk zal Ik hen tot toorn verwekken," Deut. 32:21. De profetieën van Hosea en Jesaja worden aangehaald om dit te bewijzen en de apostel kwam hierdoor tot de slotsom dat het een vervulling van de profetieën en beloften aan ons was dat hij was opgeraapt, tot apostel was verkoren en naar de heidenen was gezonden.

De apostel deed al zijn werk in de Heere overeenstemmen met de boeken. Hij betuigde "beiden klein en groot; niets zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zoude; namelijk dat Hij, de Eerste uit de opstanding der doden zijnde, een licht zou verkondigen dezen volke, en de heidenen," Hand. 26:22, 23.

Uit de boeken nam hij zijn woorden en zinnen. "En ik broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God. Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Die gekruisigd. En mijn rede en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des geestes en der kracht; opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods," 1 Kor. 2:1-5. 1 De boeken waren de regel, de gedragslijn en het paslood van Paulus, waaraan hij al zijn werk toetste als een wijze bouwmeester. Als hem iets werd gevraagd waarover hij niet Gods oordeel of uitspraak had, deelt hij ons dat mee en zegt hij dat hij hiermee zijn eigen mening geeft. "Doch dit zeg ik uit toelating, niet uit bevel." "Doch de getrouwden gebied niet ik, maar de Heere." "Maar de anderen zeg ik, niet de Heere," 1 Kor. 7:6, etc.

Paulus' ondervinding, oordeel, geloof, bediening, leer, tucht, godsdienst, leven, handel en wandel werden getoetst aan de boeken. Zijn oordeel over allerhande zaken legde hij naast deze regel en de rechtvaardigheid die hij preekte legde hij naast dit paslood. Paulus vergeleek geestelijke dingen met geestelijke dingen. Hij vergeleek geestelijke profetieën met hun uitkomsten, geestelijke beloften met hun vervulling, geestelijke werken in het hart met de woorden in de boeken. Hier zag hij dat genade en waarheid aan alle beloften voorafgingen en dat trouw en liefde erop volgden om ze waar te maken.

Uit de boeken neemt Paulus alle Joodse offeranden, feesten en andere instellingen die de wet voorschreef, de typen, beelden en afschaduwingen onder de vorige bedelingen de tabernakel en de verborgenheden van de eredienst. Het verbond dat met de Israëlieten was gemaakt en alle vaten en zaken die tot de dienst in de tabernakel behoorden; worden in de herinnering geroepen en geleidelijk aan onder de bediening van de Heilige Geest door de grote apostel voorgesteld. Dit alles wordt ons voorgesteld en overgeleverd in zijn zuivere, geestelijke en evangelische zin en mening. Ook wordt ons Christus voorgehouden in het grote werk dat Hij op Zich nam en voltooide, als de betekende Zaak waarop al die dingen wezen, het Wezen dat zij afschaduwden en het Tegenbeeld waarvan zij allemaal een type waren. Daarom wordt Christus aangeduid als ons Altaar, onze grote Hogepriester, ons Offer, onze Verzoening en ons Paasoffer. Ja, Hij leed buiten de poort, is opgestaan uit de doden, opgevaren in de hoogte en ingegaan in het Heilige der heiligen nadat Hij een eeuwige verlossing voor ons had aangebracht.

Met behulp van de boeken voert Paulus ons ook langs de galerij van de geloofshelden, beginnend met Abel, terwijl hij verdergaat met de wereld voor de zondvloed, de tijd van de aartsvaders en uitkomt bij de Mozaïsche bedeling. Ja, tenslotte ontbreekt hem zelfs de tijd om de geestelijke stamboom van zijn hemelse broeders en zusters verder te tekenen. Hij zegt ons wat hun geloof was en wat hun geloof deed. Eerst zegt hij wat het was: "een vaste grond der dingen die men hoopt." Zij hoopten op de komst van de Messias, de verlossing en de heerlijkheid door Hem. Christus Die in hun hart woonde door het geloof, was de vaste Grond van alles wat zij hoopten en verwachtten. Hun geloof was het bewijs van de dingen die zij niet zagen. Zij zagen de Messias niet in het vlees. Zij zagen niet dat de profetieën en beloften door Hem werden vervuld en dat de weg in het Heilige der heiligen was ingewijd door het voorhangsel van Zijn vlees. Zij zagen Hem niet in Zijn verheerlijkte menselijke natuur, hoger dan de hemelen. Hun geloof was echter een vertrouwen dat deze dingen waar waren en in dit vertrouwen lag hun sterkte. Door het geloof zagen zij de belofte van verre en door de liefde omhelsden zij het beloofde Zaad. Zoals ze leefden in het geloof, stierven ze ook allen in het geloof. De ogen van hun lichaam werden in vertrouwen gesloten en toen hun zielen ontwaakten, mochten ze alles duidelijk zien, voor altijd. Zij lieten hun vleses tabernakel achter, om in hope te rusten. Hun zielen worden "geesten der volmaakte rechtvaardigen," genoemd Hebr. 12:23.

Zij verkregen een goede getuigenis door het geloof. Zij getuigden door hun vertrouwen. Daarop richtten hun geloof en hun handel en wandel zich. Door hun geloof en lijdzaamheid op de aarde, erven ze nu de heerlijkheid in de hemel die hen was beloofd.

Uit de boeken verkreeg Paulus een getrouwe weergave van de schepping en het ontstaan van de wereld. Zo kan hij alles terugleiden tot de eerste Oorzaak, de drie-enige God van alle mensen en de alwijze Beschikker van alle gebeurtenissen. Hij vond in de boeken nooit zoiets als "eeuwigheid van de aarde," waarover de deïsten dromen en waarin dwazen geloven. Paulus maakt God niet tot een Persoon Die de aarde heeft veranderd en verbeterd, maar wijst Hem aan als de Maker en Schepper van alle dingen. "Door het geloof verstaan wij dat de wereld door het woord Gods is toebereid, also dat de dingen die men ziet, niet geworden zijn uit dingen die gezien worden," Hebr. 11:3.

Ons wordt duidelijk gezegd Wie de aarde heeft gegrondvest en Wie de hemelen heeft gespreid. Ook wordt ons meegedeeld hoe de aarde zal versmelten en de hemelen zullen toegerold worden als een boek, als de verborgenheid Gods vervuld is en de maat der ongerechtigheid vol is.

In de boeken vindt Paulus ook de oude raad, het verbond en de besluiten van eeuwigheid, beschreven. Hierin staat geschreven over de raad en het voornemen van de hemelse Vader, over Zijn onveranderlijke verkiezing van het zaad van de maagd Maria dat in de volheid des tijds door het Goddelijk Woord in haar baarmoeder ontvangen zou worden en één zou worden met Hem door een eeuwige vereniging. Hierin staat geschreven dat de Zaligmaker ermee instemde om het vlees en bloed van Zijn kinderen aan te nemen, dat de Vader ons liefhad en ons in Hem verkoren heeft en dat Hij Hem aan ons gegeven heeft en ons aan Hem. Hierin staat ook geschreven over het leven dat Hij ons in Hem gaf, over onze verkiezing om veranderd te worden naar Zijn beeld, over het leven en de heerlijkheid in Hem en over de genieting van de heerlijkheid waartoe Hij ons brengt.

Uit de boeken toont hij de profetieën en de beloften uit de tijd voor Christus," vleeswording, de vervulling ervan bij Zijn komst en de heerlijkheid die daarop zou

volgen voor Jood en heiden. Hij wijst er ook op dat de Joden om hun ongeloof verworpen zullen worden, dat de heidenen zalig zullen worden, dat alle stammen opnieuw zullen worden aangenomen en dat de volheid der heidenen daarin besloten ligt. Hij wijst op de wereldwijde heerschappij van Christus, Zijn tweede verschijning aan het eind van de wereld en de opstanding van de rechtvaardigen, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, de heerlijke rust die er overblijft voor het volk van God, het houden van de grote Sabbat tijdens het duizendjarige rijk, de opstanding van de goddelozen en hun laatste oordeel aan het einde der tijden. Hij wijst er ook op dat het Koninkrijk der genade aan de Vader overgegeven zal worden, opdat het Koninkrijk van de grootste heerlijkheid gestalte zal krijgen. De vervulling en de zalige genieting hiervan is alles wat ons hart kan hopen of onze hoop kan verwachten.

Uit de boeken weten we ook van de schepping van de engelen door Christus en van het besluit dat aan hen was geopenbaard: "Als Hij wederom de Eerstgeborene inbrengt in de wereld in de menselijke natuur, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden," Hebr. 1:6.

Sommigen weerstonden echter de wil van hun Maker en verachtten op die wijze dus het menselijk geslacht. Zij rebelleerden tegen deze Goddelijke openbaring en dit geopenbaarde besluit. Ze bleven dus niet in de waarheid en daarom werden ze dwaas genoemd en verbannen uit hun woonplaats of zalige woningen. Bij deze dwaasheid hebben ze uit wraak de dwaasheid van de grote overtreding gevoegd, dat ze probeerden de wil van God tegen te staan in alles wat betrekking had op onze zaligheid. Ze bedrogen Eva en misleidden Adam door haar toedoen. Zo brachten ze de zonde in de wereld en door de zonde de dood. Zo hebben ze koninklijke heerschappij verkregen over de kinderen der mensen, die allen eertijds onder hen hebben verkeerd.

De boeken tonen ons de ondergang van satan en zijn werken door de dood van Christus. Ze laten ons zien hoe de kop van de satan werd vermorzeld door de verbijzelde verzenen van de Zaligmaker. Ze tonen ons het oordeel dat op de laatste dag geveld zal worden over de engelen door Christus de Rechter, door het vonnis van iedere predikant en door het getuigenis van al Gods kinderen. De boeken besluiten met de eeuwige verbanning, gevangenschap en straf van de satan, al zijn legioenen engelen en de ontelbare schare mensen die zijn vervloekte belangen hebben begunstigd en gesteund en die gestorven zijn terwijl ze met hem een verdrag gesloten hadden.

Naast deze heilige boeken van de Heilige Schrift, zien we dat Paulus, omdat hij onder de heidenen werkte en de vijanden altijd complotten smeedden tegen hem, als hij kon ieder boek van hen gebruikte wat van enige betekenis kon zijn voor hem. De inwoners van Athene waren blijkbaar vastbesloten om alle goden te eren en te beminnen. Ze waren echter bang dat er een god was die ze niet kenden. Als er zo'n wezen was in de wereld of elders, wilden ze het niet tot jaloezie verwekken en daarom wijdden ze er een altaar aan. Zo hoopten ze zich te vrijwaren van de toorn of jaloezie van iedere god. Hieruit lijkt dus te volgen dat ze een wet hadden om ieder die een vreemde god onder hen predikte of verkondigde te straffen met de dood of een andere straf. Op grond van deze wet grepen ze Paulus, toen hij de dood en de opstanding van Jezus verkondigde. "Sommigen van de Epikuréische en Stoïsche wijsgeren streden met hem; en sommigen zeiden: wat wil toch deze klapper zeggen? Maar anderen zeiden: hij schijnt een verkondiger te zijn van vreemde goden; omdat hij hun Jezus en de opstanding verkondigde. En zij namen hem, en brachten hem op de plaats, genaamd Areópagus, zeggende: kunnen wij niet weten, welke deze nieuwe leer zij, daar gij van spreekt?"

Want gij brengt enige vreemde dingen voor onze oren; wij willen dan weten, wat toch dit zijn wil," Hand. 17:18-20. Paulus schijnt iets geweten te hebben van deze wet en maakt goed gebruik van hetgeen hij ervan weet. Hij zegt hen dat ze hem daarvan niet kunnen beschuldigen en dat ze die aanklacht niet kunnen onderbouwen, want "stad doorgaande en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: *de onbekende God*. Deze dan, Die gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden," Hand. 17:23. Zij hadden een altaar gewijd aan de onbekende God. Zonder enige twijfel was er een God waarvan ze moesten erkennen dat ze hem niet kenden. Paulus wijst hen nu aan de hand van het opschrift van het altaar op hun onwetendheid in de godsdienst en verkondigt hun de God Die ze - naar hun eigen belijdenis - niet kenden. Zo werkte hij zich uit onder deze zinsnede van de wet en onder de handen van zijn beschuldigers. Hier zien we de listigheid van de slang en de oprechtheid van de duif.

Opnieuw gebruikt Paulus één van hun eigen boeken tegen hen. "God, Die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is, Deze, zijnde een Heere des hemels en der aarde, woont niet in tempelen met handen gemaakt, en wordt ook van mensenhanden niet gediend, als iets behoevende, also Hij Zelf allen het leven, en de adem, en alle dingen geeft; en heeft uit enen bloede het ganse geslacht der mensen gemaakt. Want in Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij; gelijk ook enigen van uw poëten gezegd hebben: Want wij zijn ook Zijn geslacht. Wij dan, zijnde Gods geslacht, moeten niet menen dat de Godheid goud, of zilver, of steen gelijk zij, welke door mensenkunst en bedenking gesneden zijn," Hand. 17:24-26, 28, 29.

Paulus gebruikt nog een keer enige woorden van een dichter uit Kreta tegen hen: "Een uit hen, zijnde hun eigen profeet, heeft gezegd: De Kretensen zijn altijd leugenachtig, kwade beesten, luie buiken," Titus. 1:12. Hier wordt het liegen voorgesteld als hun nationale zonde, worden de Kretensen getekend als wrede en meedogenloze mensen met handen die traag zijn tot het werk en een buik die even lui, dood en zwaar is, omdat ze vraatzuchtig zijn en overdadig leven. Ook verklaart Paulus hier dat dit getuigenis waarachtig is en verzoekt hij Titus hen scherp te bestraffen, opdat ze gezond mogen zijn in het geloof.

Ik zal nu niet meer spreken over de boeken en het gebruik dat Paulus ervan maakte en handelen over de perkamenten.

II. *De perkamenten*

1. Hieronder versta ik in de eerste plaats het Evangelie van Lukas. Deze vrome man merkte de apostel spoedig na zijn bekering tot het geloof op en hij bleef met hem tot het einde. Hij was de enige die nu in Rome bij Paulus was. Deze noemde hem de geliefde medicijnmeester. Vanwege het Evangelie dat hij had geschreven, verkreeg hij lof van alle gemeenten. Sommigen zijn van mening dat Paulus, wanneer hij zegt "naar mijn Evangelie," het Evangelie naar Lukas bedoelt en daarnaar verwijst. Deze man was een goede schrijver, zijn stijl was sierlijk, zijn taal verheven. Hij schijnt een man van aanzien en van naam geweest te zijn, wat blijkt uit het feit dat hij zijn werken wijdt aan een aanzienlijk man, de gouverneur van een of andere provincie, die hij aanspreekt met zijn hoge titel "voortreffelijke Theofilus," Luk. 1: 3.
2. In de tweede plaats versta ik onder de perkamenten de Handelingen der Apostelen, waarvan Lukas de schrijver was. Hij schijnt zowel een oog- als een oorgetuige geweest te zijn van de tekenen, wonderen en machtige daden, waarvan dat perkament verhaalt en waarvan het een getrouw getuigenis geeft. Ik geloof dat

Lukas Paulus vergezelde op zijn reis naar Rome en dat hij met hem schipbreuk geleden heeft. Het lijkt wel of de Heere hem heeft aangewezen om Paulus' wegen gade te slaan en zijn schrijver te zijn, zoals Baruch de schrijver van Jeremia was. Hij mocht persoonlijk de goede hand des Heeren en het werk Zijner handen gadeslaan en wat hij zag, schreef hij op. Zo vermeldde hij aan het nageslacht de grote daden, verschrikkelijke Majesteit en goedertierenheid des Heeren.

3. In de derde plaats kunnen de perkamenten ook de besluiten en afspraken van de apostelen en ouderlingen bevatten die bijeengekomen waren in Jeruzalem. Deze besluiten handelden over de besnijdenis en het houden van de hele wet om de zaligheid te verkrijgen. Hierover bestond geen kleine onenigheid en twist tussen Paulus en de ijveraars der wet, tot de hele synode van de apostelen in Jeruzalem een uitspraak deed over deze zaak. Paulus maakte deze besluiten bekend aan elke gemeente die hij bezocht. "En alzo zij hun de verordeningen over, die van de steden doorreisden, gaven zij apostelen en de ouderlingen te Jeruzalem goed gevonden waren, om die te onderhouden," Hand. 16:4.
4. In de vierde plaats bevatten de perkamenten zonder twijfel letterlijke afschriften van de brieven die God door Zijn apostel aan de gemeenten had gezonden: de gemeenten te Rome, Korinthe, Galatië, Kolosse, Filippi, Efeze, Thessalonica en de Hebreeërs. Paulus kende de list van de satan wel. Hij wist dat de satan niet alleen altijd de vijand maar ook de aap van God was en is. Hij wist dat de satan in de tijd van de profeten valse profeten had gezonden en in de tijd van de Levitische priesters de wereld had bevolkt met valse priesters: priesters van Baäl, priesters van Jupiter en priesters van ik weet niet welke god. In Paulus' dagen, toen de apostelen, de hoogste gezanten die er ooit waren, werden uitgezonden, werden er ook valse apostelen uitgezonden door de satan. In deze tijd veranderde de satan zich in een engel des lichts en zijn dienaren veranderden zich als waren zij dienaren der gerechtigheid 2 Kor. 11:14, 15. De apostelen, die extra-ordinaire gaven hadden, wisten dat er na hen in de komende tijd gewone leraars zouden zijn en dat er valse leraars onder hen gevonden zouden worden, zoals er onder hen valse apostelen waren geweest. Om de duivel voor te zijn, zijn helse alleenheerschappij teniet te maken, de kwakzalverij van de handlangers van de duivel en de verspreiding van hun namaakmedicijnen te verhinderen, bewaart Paulus letterlijke afschriften van al zijn brieven, die woordelijk op perkament geschreven zijn.
5. In de vijfde plaats is het aannemelijk dat Paulus ervoor zou hebben gezorgd dat het Evangelie van Mattheüs en Markus bewaard werden als ze niet op schrift gesteld waren. Waarschijnlijk waren ze echter wél op schrift gesteld, hoewel ik geloof dat dit niet gold voor het Evangelie van Johannes. Als hij de heidense dichters bestudeerde, is het niet aannemelijk dat hij deze boeken niet aan zijn bibliotheek toevoegde. Petrus kende de brieven van Paulus goed en zonder twijfel bezat Paulus het Evangelie van Mattheüs en Markus en misschien had hij ook de Brieven van alle andere apostelen die toen nog leefden in zijn bezit. "Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste," Filipp. 1:23. De liefde voor de gemeenten hield hem echter bij de zomen van zijn kleed vast en deed hem belijden dat het beter was voor hem om in het vlees te blijven. Hoewel hij voorheen niet tot een keuze kon komen - "wat ik verkiezen zal, weet ik niet," Filipp. 1:22 - schijnt hij nu tot een besluit gekomen te zijn en wil hij heengaan. Daarom wil hij er voor zorgen dat zijn zaken in orde zijn en, als een liefhebbend vader die wat voor zijn kinderen opzij heeft gelegd, verzamelt hij al zijn goederen en bezittingen die over de wereld

verspreid waren. Nu heeft hij al zijn bezittingen bij zich, behalve zijn reismantel, zijn boeken en de perkamenten.

Ik denk dat de reismantel aan Timótheüs werd gegeven. De boeken werden verdeeld onder zijn mede-arbeiders, die hij beveelt dezelfde dingen te zeggen als hij had gesproken. De perkamenten zijn waarschijnlijk vermaakt aan alle heidense gemeenten en de rest van zijn bezittingen was, naar ik geloof voor niemand van belang. Dit brengt me tot mijn derde gedachte.

III. *De uitnemendheid van de perkamenten: waarom deze bijzondere opdracht gegeven wordt.*

- ?? Ten eerste. We zullen nu nadenken over de perkamenten en bezien waarom er een speciaal bevel is gegeven met betrekking tot de perkamenten. Breng de boeken, *inzonderheid de perkamenten*. De apostel wist heel goed dat de boeken wijdverspreid waren in de wereld. Ze werden gevonden in de koninklijke bibliotheek te Alexandria in Egypte en in iedere stad waar zich maar enige Joden hadden gevestigd en een synagoge hadden opgericht om hun boeken te bewaren. Van oude tijden af waren er in elke stad mensen die Mozes preekten. De perkamenten waren echter niet zo wijd verspreid. Daarom kwam Paulus tot de slotsom dat zelfs de duivel zelf de boeken niet zou kunnen vernietigen en besloot hij de perkamenten te beschermen tegen al het gevaar dat hen zou kunnen overkomen. Behalve dat,
- ?? In de tweede plaats waren de boeken nu in zekere zin niet meer van toepassing op Paulus' tijd en was een deel van hun inhoud, met name het deel over het verbond der werken, verouderd en nabij de verdwijning. "Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt," Hebr. 8:13. De perkamenten waren echter nog in ontwikkeling. Er waren minder perkamenten dan boeken en ze waren nog niet voltooid. Het Evangelie van Johannes en het boek der Openbaring waren waarschijnlijk nog niet geschreven. Als een liefhebbend vader, die zijn kleinste kinderen vaak met de meeste zorg omringt, wijdt Paulus, die geen vrouw of kinderen heeft naar het vlees, zijn gedachten en zijn zorg aan de dingen die hem onder de zon het meest na aan het hart liggen. Dat zijn de Kerk van God en de perkamenten.
- ?? In de derde plaats, hielden de Joden, waar ze ook leefden in de verstrooiing en of ze godsdienstig waren of niet, veel van de boeken; maar waren ze onder de hemel de grootste vijanden van de perkamenten. Paulus wist dat ze net als Herodes hun uiterste best zouden doen om "dit jonge kind," te vernietigen. Ze hadden de Heere Jezus en sommige van Zijn apostelen gedood en stelden zich ten doel om ook alle andere apostelen om te brengen. Het was dan ook niet waarschijnlijk dat de perkamenten aan de vernietiging zouden ontkomen als ze in hun handen zouden vallen. Als ze de volgelingen van het Lam in de ban hadden gedaan en hadden vervloekt en de prediking van Zijn Evangelie hadden verboden, zouden ze zonder twijfel de inhoud van de perkamenten van onder de hemel doen verdwijnen.
- ?? In de vierde plaats is het wel waar dat de boeken alle profetieën en beloften van de toekomstige dingen bevatten en vermeldde wat de Messias zou doen, maar in de perkamenten is verhaald dat Hij is verschenen en wat Hij heeft gedaan. Johannes, die op Christus wees, was de grootste profeet die van vrouwen was geboren, maar de kleinste in het Koninkrijk der hemelen na de dag van Pinksteren was groter dan hij. Zo is het ook duidelijk dat de bediening van de Geest heerlijker is dan die van de wet, dat Jezus groter is dan Mozes, dat de vervulling heerlijker is dan de belofte,

dat de verzegeling van het visoen en de belofte heerlijker is dan de dingen die zijn voorzeggd, dat de dingen die voor ons verworven zijn beter zijn dan de dingen van het Oude Testament, dat de vervulling van trouw en waarheid heerlijker is dan de belofte van waarheid alleen en dat de perkamenten uitnemender zijn dan de boeken.

?? In de vijfde plaats hadden valse apostelen zich beijverd om de goede naam van Paulus aan te tasten, zijn plaats in te nemen en de genegenheid van Gods kinderen van hem te vervreemden. Daarom kwamen ze tot hen met uitnemendheid van woorden, "zeer opgeblazen ijdelheid sprekende," en hen verlokkenende "door de begeerlijkheden des vleses en door ontuchtigheden," 2 Petr. 2:18. "Want van dezen zijn het, die in de huizen insluipen, en nemen de vrouwkens gevangen," 2 Tim. 3:6. Ja, hoewel zij Christus, Zijn Evangelie, Paulus en de hele kerk waar het Evangelie werd geleerd, haatten, hadden ze Christus gepreekt uit nijd en onder een deksel om aan Paulus banden verdrukking toe te doen, opdat ze het Evangelie zouden verdraaien en de belijders ervan zouden verwarren, terwijl Paulus een gevangene in een keten was. Paulus had zich al eerder tegenover hen gesteld. "Maar ik zal haast tot u komen en ik zal dan verstaan, niet de woorden dergenen, die opgeblazen zijn, maar de kracht. Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht," 1 Kor. 4:19. Ik wil de macht en de kracht van God in hun ziel, hun zending en opdracht zien. Ik wil weten hoeveel zij vermogen in het gebed en welke geestelijke zegelen er op hun bediening zijn gezet. Zo worden Paulus en de Kerk van zijn dagen door Christus geprezen. "Gij hebt beproefd degenen die uitgeven, dat zij apostelen zijn en zij zijn het niet; en hebt ze leugenaars bevonden; en gij hebt om Mijns Naams wil gearbeid, en zijt niet moede geworden," Openb. 2:2, 3.

Nadat de apostel zo met deze dienaren van de satan had getwist en hun woorden had weerlegd, moesten ze andere listen gebruiken. Ze vervalsten nu brieven en zonden ze naar de gemeenten als brieven van Paulus. Paulus ontdekte dit bedrog spoedig en deed de volgende waarschuwing uitgaan. "En wij bidden u, broeders, door de toekomst van onze Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem, dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware. Dat u niemand verleide op enigerlei wijze," 2 Thess. 2:1-3. Om te voorkomen dat de gemeenten door deze strik van de duivel werden verwoest, tekende hij voortaan iedere brief met zijn eigen hand. "groetenis met mijn hand, van Paulus; hetwelk is een teken in iedere zendbrief; also schrijf ik," 2 Thess. 3:17. Hij schreef dat zijn eigen handtekening een onbetwistbaar teken zou zijn in iedere brief. Alles waar deze handtekening niet onder stond, was vals of vervalst.

Het komt mij voor dat hij als volgt schreef. Op zijn ootmoedig gebed gaf zijn grote Meester hem in waarover hij moest schrijven en onder de leiding van de Heilige Geest schreef hij het op. Deze woorden werden overgeschreven door Timotheüs, Epafroditus, Tychicus, Titus, Lukas en anderen. Een nauwkeurig afschrift van al deze brieven werd gemaakt door Lukas om alle vervalsing door de satan en zijn dienaren te voorkomen, opdat de perkamenten in de toekomst netjes, zuiver, onveranderd en onvervalst aan de gemeenten overgeleverd zouden worden, als de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus, die nagelaten zijn aan de gemeenten en opdat deze olie zou vloeien van de baard van de grote Aäron tot aan de zomen van Zijn kleed, totdat de bovenste steen van het gebouw der genade zou zijn toegebracht met de toeroeping: *Genade, genade zij dezelve*, Zach. 4:7.

Omdat de apostel lange tijd getuige was geweest van de blijken van de trouw van Timótheüs en het ongeveinsde geloof in hem, zijn moeder Eunice en zijn grootmoeder Loïs en hij geen medearbeider had die net zo was gesteld en voor wie het een vanzelfsprekende zaak was om de belangen van de gemeente te behartigen, beveelt hij hem om alles in het werk te stellen om zo snel mogelijk naar hem toe te komen, omdat hij bang was voor zijn aankomst te zullen sterven. Hij zou hem dan kunnen aanwijzen als de uitvoerder van zijn laatste wilsbeschikking en testament, opdat hij als oor- en ooggetuige de volmacht zou hebben om de geestelijke erfenis van Paulus te bewaren en zo iedere ketterij die ooit in de naam van de apostel in de wereld zou worden gebracht op te merken en te weerleggen. Ook moest Timótheüs dit geestelijke erfgoed door afschriften overleveren aan alle gemeenten en ook in zijn eigen bibliotheek een afschrift van alle perkamenten bewaren, waaronder ook de brief waarin hem werd bevolen om geen andere leer te prediken. "Dit gebod beveel ik u, mijn zoon Timótheüs dat gij naar de profetieën die van u voorgegaan zijn, in dezelve de goede strijd strijdt. Houdende het geloof en een goed geweten, hetwelk sommigen verstoten hebbende van het geloof schipbreuk geleden hebben; onder welken is Hymeneüs en Alexander, die ik de satan overgegeven heb, opdat zij zouden leren niet meer te lasteren," 1 Tim. 1:18-20.

IV. Toepassing van het onderwerp op de huidige situatie

Sommigen zullen zeggen: *"Wat hebben de dood van Paulus, zijn laatste wil en testament en zijn boeken en perkamenten te maken met de staat waarin ons volk op dit moment verkeert, oorlog waarbij we zijn betrokken, de zware tijden die we beleven en de huidige vastentijd?"*

Ik antwoord: "Als noch de boeken noch de perkamenten ons enige grond geven tot vasten en gebed, kunnen we niet verwachten dat God ons aanziet, hoort en verhoort als we bidden om hulp in onze huidige omstandigheden. Als ons noch in de boeken noch in de perkamenten zo'n grond is gegeven en ons niet is toegestaan om onze ziel voor de Heere uit te storten, waar zouden we dan een grond vinden om in deze omstandigheden op te pleiten?

We hoeven echter niet te zoeken naar voorbeelden hiervan of beloften in tijden van nood. "En roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren," Ps. 50:15. De koningen van Israël riepen vaak een vasten uit en ze riepen de onderdanen van hun rijk op om de God des hemels te smeken voor hun eigen gezin, hun eigen land, de dienst van God en de bescherming en de veiligheid van hun vorst.

Moab, Ammon en de Edomieten trekken samen ten strijde tegen Israël onder de regering van Josafat. Josafat roept een vasten uit en zoekt de Heere in het gebed. Juda verenigt zich met hem en zoekt de Heere ook en de Heere laat Zich verbidden. Hij laat hen door een profeet zeggen dat zij die strijd niet hoeven te strijden. De God der legermachten zou de strijd winnen en zij zouden eerst de deugd van Zijn heiligheid prijzen en daarna de buit verdelen.

Als God een volk zegent met het eeuwigblijvend Evangelie, versterkt Hij dat volk met een extra leger. Alle volken hebben wel soldaten en iedere gelovige is een goed soldaat van Christus Jezus. De Kerk is een leger met banieren en troepen in het veld. Soms is een zeer groot leger vernietigd door het gebed en kon het de soldaten niet aanvallen. Het gebed is een deel van de wapenrusting van de christen. Farao en zijn hele leger kwamen op het gebed van Mozes om in de Rode Zee en dat op een zeer ongewone wijze. Israël werd gered door te vluchten en Farao kwam om door hen te achtervolgen.

Ondanks de grote verdorvenheid van dit volk en de vreselijke verbreiding van verderfelijke ketterijen, ben ik er in mijn hart van overtuigd dat er meer levende

bewijzen van Gods barmhartigheid en onderdanen van Zijn bijzondere genade zijn in Groot-Brittannië dan elders in de hele wereld. Zelf ken ik er niet weinig in de stad en op het platteland die God kennen, Zijn macht hebben ondervonden en toegang tot Hem verkregen hebben.

Bovendien buigt God vaak zo laag neer dat Hij in tijden van algemene rampspoed een onwetend volk tegemoet treedt tot de plaats waar het licht van de natuur hen kan brengen. Dit kunnen we zien bij de Ninevieten. Jona verkondigt in de straten dat Ninevé zal worden omgekeerd. Als hij deze vreselijke waarschuwing heeft doen klinken, raakt de hele stad in beroering. Hoewel de Middelaar hen niet was voorgesteld, hun niet de Geest des gebeds was beloofd en ze nergens op konden bouwen dan op een "Wie weet", deden ze toch de boosheid van hun handelingen weg, vastten ze, zaten ze neer in zak en as en riepen ze ernstig tot God. Naar Zijn eigen Woord, had God toen berouw van het kwaad. 'In een ogenblik zal Ik spreken over een volk en over een koninkrijk dat Ik het zal uitrukken, en afbreken, en verdoen. Maar indien datzelfde volk, over hetwelk Ik zulks gesproken heb, zich van zijn boosheid bekeert, zo zal Ik berouw hebben over het kwaad, dat Ik hetzelfde gedacht te doen. Ook zal Ik in een ogenblik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik het zal bouwen en planten. Maar indien het doet dat kwaad is in Mijn ogen, dat het naar Mijn stem niet hoort, zo zal Ik berouw hebben over het goede, met hetwelk Ik gezegd had hetzelfde te zullen weldoen," Oer. 18:7-10.

Van heel het menselijk geslacht staan wij het meest in de schuld bij de Voorzienigheid en de genade; terwijl Gods oordelen zo duidelijk over de aarde gingen, hebben wij ongehinderd onder onze wijnstok en onder onze vijgenboom gezeten. Wie kan niet de ondergang zien van al diegenen wier voorvaders zovelen van Christus' schapen naar de slachtbank hebben gebracht en in dit alles Gods hand er niet in opmerken? God bezoekt "de misdaad der vaders aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde lid dergenen, die Hem haten," Ex. 20:5. Het zou wel eens kunnen dat alle kronieken geen periode vermelden waarin er zovelen aan het zwaard zijn overgegeven als deze oorlog. Wie kan dit aanschouwen zonder op te merken dat deze slachting met name heeft plaatsgevonden onder de kinderen van de grote hoer die al zolang dronken is geweest van het bloed van Gods kinderen? God belooft haar het volgende: "Ik werp haar te bed, en die met haar overspel bedrijven, in grote verdrukking, zo zij zich niet bekeren van hun werken. En haar kinderen zal Ik door de dood ombrengen," Openb. 2:22, 23.

De Heere, de God der wrake, zal het zeker vergelden en het bloed van Zijn dienaren van hun hand eisen. Ik denk dat dit de voornaamste reden is dat Hij niet heeft toegelaten dat enige macht deze slag van het vasteland zou afwenden, terwijl Zijn goede hand wél, duidelijk met onze vloot is geweest in de verdediging van ons vaderland. Groot-Brittannië lijkt één van de eilanden te zijn die op Zijn leer wachten en er lang mee begunstigd zijn geweest. Daarom is de waarheid tot nu toe ons schild en onze beukelaar geweest.

Wat mij bovenmate verwondert, is dat er zovelen te vinden zijn in Engeland wier genegenheid zo van hun land is vervreemd dat hun hart en ziel zich richten op de belangen van de gemeenschappelijke vijand. Wie de plaats haat waar hij geboren is, is het niet waard om er te wonen en wie deze plaats verraadt, heeft nauwe bloedbanden met judas. Efraïm verrichtte deze onnatuurlijke daad. Hij verwierp het koningshuis van David en gaf Juda en Benjamin geen plaats meer in zijn hart. Tenslotte spande Aser nog met hem samen. Ook hielp hij de kinderen van Lot. De Almachtige is hierover zo vertoornd dat Hij het hem niet vergunt om de gemiddelde leeftijd van de mens te bereiken. "In nog vijf en zestig jaren zal Efraim verbroken worden, dat het geen volk zij," Jes. 7:8. Een andere profeet is er getuige van dat zijn tijd bijna is gekomen en de

ballingschap nadert. "Efraïm die verwacht zich met de volken; Efraïm is een koek, die niet is omgekeerd. Vreemden verteren zijn kracht, en hij merkt het niet; ook is de grauwigheid op hem verspreid, en hij merkt het niet," Hos. 7:8, 9. Zijn Assyrische bondgenoot zal hem spoedig wegvoeren in ballingschap.

Hoewel er nu al meer dan tweeduizend jaren voorbij zijn gegaan sinds hij het beloofde land heeft verlaten, is hij er nog niet teruggekeerd. Deze tijd is een tijd van benauwdheid voor Jakob, maar hij zal er uit verlost worden.

Het is een tijd van wijdverbreide verdrukking, ja zelfs van een verdrukking die haar weerga niet kent. De staf van ons leven lijkt te liggen inde handen van drie groepen mensen: monopolisten, rijke en welgedane boeren en molenaars. De eerste groep is de molentrichter en de andere twee vormen de bovenste en de onderste molensteen. De duivel gebruikt vandaag de dag dit werktuig om de gezichten van de armen van de natie te vermalen. Ik ken veel boeren in verschillende delen van het land, oprechte en godvrezende mensen, en door de dingen die ik heb gezien en gehoord, ben ik er ten volle van overtuigd dat de schaarste in Engeland even groot is als die in Egypte tijdens de zeven vette jaren.

De gewetensvolle boer die zijn koren wil verkopen en de kleine boer die het moet verkopen, staan op iedere markt naast de monopolist. De rijke, welgedane boer en zij die God niet vrezen en geen mens ontzien, willen niets verkopen. "Wie koren inhoudt, die vloekt het volk," Pred. 11:26. Als de molenaar het koren in handen krijgt, geeft hij - als het gerucht waar is en het brood dat wij dagelijks eten, bewijst dat het waar is - u een mengsel van bonen, haver, gerst, erwten en rogge. Dit is rondverteld door sommigen die in de molen werken en is in Londen verteld door de wagenmenners. Zo betaalt u 18 of 20 shilling voor zwijnendraf. Zou Ik over die dingen geen bezoeking doen? spreekt de HEERE. Of zou Mijn ziel zich niet wreken aan zulke verdrukken als deze mensen zijn? Jer. 5:9. Hij zal deze mensen vroeg of laat bezoeken, want Hij heeft hen in de boeken vervloekt en in de perkamenten verdoemd.

Vorige zomer, vlak voor de oogst, overwoog een zekere man uit Sussex, die waarschijnlijk een vreselijke hongersnood voorzag, verschillende dingen om zo dit kwaad te voorkomen. Hij ging aan de slag om een brood van rogge en tarwe te maken. Hij at het zelf en daarna nam hij het mee naar een grote stad, waar ik veel kennissen heb en bood het zelfs aan welgestelde mensen aan. Sommigen vonden het lekker, anderen niet. De meesten vonden het echter een goede noodoplossing en waren van mening dat iedereen beter dit brood kon eten dan bezwijken op straat. Toen de oogst werd binnengehaald en het nieuwe koren op de markt begon te komen, bleek deze man vijf zakken oude tarwe te hebben. Voor de oogst zouden ze, naar ik geloof, wel veertig pond per baal hebben opgebracht, maar nu brachten ze niets op en kreeg de verkoper er niets voor. Zo was hij zo vriendelijk om een bijdrage te leveren aan het ontstaan van een kunstmatige hongersnood. Toen de ziekte - mede door zijn toedoen - was uitgebroken, probeerde hij een medicijn te vinden. Vanwege deze laatste daad werd deze heer van de heidenen een weldoener genoemd.

Gisteren kreeg ik bezoek van een arme, godvrezende man. Hij heet Coston en komt uit Woking in Surrey. Hij is een broer van één van de zes studenten die enige jaren geleden naar Amerika gingen. Jarenlang heeft hij op verschillende plaatsen in het land gewerkt in de landbouw en de veeteelt. Hij heeft een vrouw en vijf kinderen. Ik vroeg hem of het er enigszins op leek dat er in enig deel van het land, waar hij was geweest, schaarste was. Hij zei: Nee, niet in enig opzicht. Ik vroeg hem wat hij per bushel meel

betaalde. Hij zei dat het slechtste meel achttien shillingen kostte. Maar hij zei me ook dat hij al acht maanden niets meer had gegeten wat van tarwe was gemaakt en niets dan gerst had gekocht. Ik vroeg hem wat zij hem daarvoor lieten betalen. Hij zei: vorige week gaf ik negen shillingen per bushel en het was slecht spul, maar meneer Hodd zei me dat het volgende week tien shillingen zou kosten.

Dit is de dank die we *de Vader van alle barmhartigheid en de God van alle vertroosting* betalen voor de grootste gersteoogst die ooit de heuvels en de valleien van Groot-Brittannië bedekte. God heeft overvloed gegeven en de mensen veroorzaken een hongersnood. Zo weerklinken de smeekbeden van de Egyptenaars om brood zonder ophouden in de oren van de Heere, de God Zebaoth. Maar waar is Jozef, waar is Zafnath Paäneah, die geheimen openbaart en het land redt? De Erfgenaam van alle dingen is aan de rechterhand van God. Doe uw gebeden over deze zaak tot Hem opklimmen. U wordt hiertoe aangemoedigd door de boeken en de perkamenten.

Een onderdrukker is buitengesloten van het heerlijke zicht op de hemel. "Die het gewin der onderdrukkingen verwerpt; die zijn handen uitschudt, dat zij geen geschenken behouden, die zal in de hoogten wonen. Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een ver gelegen land zien," Jes. 33:15-17. Dit is de taal van de boeken, en de perkamenten zeggen u dat u uw smeekbeden bekend moet maken bij God en dat u nooit tevergeefs zult bidden. Zo lezen we in de boeken: "Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddriftigen, zal Ik nu opstaan, zegt de HEERE; Ik zal in behoudenis zetten, die hij aanblaast," Ps. 12:6.

Uw niet aflatende gebeden zullen de komst en de wederoprichting van het Koninkrijk van de grote Messias bespoedigen. Het eerste werk dat verricht zal worden bij Zijn verschijning zal zijn het wreken van de armen en ellendigen door de volkomen vernietiging van dit werktuig van de duivel, namelijk de verdrukking. *Door deze goedgunstige daad zal de Koning van Sion Zijn roem verspreiden van pool tot pool, als alle inwoners van de aarde Zijn regering blij zullen begroeten, Zijn verschijning zullen zegenen en hun grote Verlosser zullen verwelkomen.* Zo lezen we in de boeken: "Hij zal de ellendigen des volks richten; Hij zal de kinderen des nooddriftigen verlossen, en de verdrukker verbrijzelen. Zij zullen U vrezen, zolang de zon en maan zullen zijn, van geslacht tot geslacht. In Zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien, en de veelheid van vrede, totdat de maan niet meer zij. Zijn Naam zal zijn tot in eeuwigheid; zolang als er de zon is, zal Zijn Naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in Hem gezegend worden; alle heidenen zullen Hem welgelukzalig roemen," Ps. 72:4, 5, 7, 17.

Onder dit verschrikkelijke juk van de verdrukking en deze door de mensen veroorzaakte hongersnood lieten sommigen zich door hun nood uitdrijven tot openlijke opstand tegen het gezag. Zo voegden ze zonden aan hun zonden toe. Deze opstand wordt streng verboden in de boeken en veroordeeld in de perkamenten.

Deze satanische onderdrukking vond plaats onder de regering van één van de beste koningen die ooit leefden en onder de wijste die ooit regeerde. David en Salomo klagen er allebei over. Hoewel ze allebei soevereine vorsten waren, konden ze hier geen van beide een eind aan maken. In Davids dagen had de duivel een geheime raad van deze plannensmeders. "Hun ogen puilen uit van vet; zij gaan de inbeeldingen des harten te boven. Zij mergelen de lieden uit, en spreken boselijk van verdrukking; zij spreken uit de hoogte. Zij zetten hun mond tegen de hemel, en hun tong wandelt op de aarde. Daarom keert zich Zijn volk hiertoe, als hun wateren eens vollen bekers worden uitgedrukt," Ps. 73:7-10. Als u wilt weten wat er in de boeken wordt bedoeld met

"wateren eens vollen bekers," vindt u dit in de perkamenten uitgelegd. "Doch die rijk willen worden, vallen in verzoeking, en in de strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de mensen doen verzinken in verderf en ondergang. Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad," 1 Tim. 6:9, 10.

Salomo klaagt over deze zonde die een "bewijs des verderfs," is. "Daarna wende ik mij, en zag aan al de onderdrukkingen die onder de zon geschieden; en ziet, er waren de tranen der verdrukten, en dergenen die geen trooster hadden; en aan de zijde hunner verdrukters was macht, zij daarentegen hadden geen vertrooster. Dies prees ik de doden die alrede gestorven waren, boven de levenden, die tot nog toe levend zijn," Pred. 4:1, 2. De verdrukte verkeert hier in dezelfde staat als de verdrukker: hij mist de genade van God. Geen van beide had een trooster. De ene wordt geplaagd door magerheid van ziel en de andere door magerheid van ziel en lichaam. Zo verdrukte de arme de arme, wat is als een striemende regen die geen voedsel brengt.

Maar geloofd zij God, zo is het niet met ons. "Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ter tijd, als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn," Ps. 4:8.

Het was het geschrei van Israël onder dit juk, dat de God van Abraham vanuit de derde hemel in de braambos deed neerdalen. "En nu, zie, het geschrei der kinderen Israëls is tot Mij gekomen; en ook heb Ik gezien de verdrukking, waarmede de Egyptenaars hen verdrukken. Zo kom nu, en Ik zal u tot Farao zenden, opdat gij Mijn volk de kinderen Israëls uit Egypte voert," Ex. 3:9, 10. Wat was de vrucht van deze verdrukking voor hen? Wel, ze kregen de tien ergste plagen die ooit over een volk kwamen: het sterven van de eerstgeborenen, de verwoesting en de ondergang van hun land en het verzinken van Farao en zijn hele leger in de Rode Zee.

Als God wil dat een mens de maat van zijn ongerechtigheid spoedig zal volmaken, geeft Hij hem gewoonlijk over aan de lusten van zijn eigen hart en dan raken zijn oog en hart nooit verzadigd. Zo gaf Hij Farao aan zichzelf over, zo gaf Hij Nabal aan zichzelf over en zo geeft Hij allen aan zichzelf over die Zijn volk verbrijzelen en de aangezichten der ellendigen vermalen Jes. 3:15. Zo geeft Hij ook hen aan zichzelf over wier zielen nieuwe plannen tot onderdrukking smeden, terwijl zij werken in dienst van God. "Maar de gezangen des tempels zullen te dien dage huilen, spreekt de Heere HEERE; vele dode lichamen zullen er zijn, in alle plaatsen zal men ze stilzwijgend wegwerpen. Hoort dit, gij, die de nooddrufte opslokt! en dat om te vernielen de ellendigen des lands, zeggende: Wanneer zal de nieuwe maan overgaan, dat wij leeftocht mogen verkopen? En de sabbat, dat wij koren mogen openen? Verkleinende de efa, en de sikkel vergrotende, en verkeerdelijk handelende met bedrieglijke weegschalen; dat wij de armen voor geld mogen kopen, en de nooddrufte om een paar schoenen; dan zullen wij het kaf van het koren verkopen. De HEERE heeft gezworen bij Jakobs heerlijkheid: Zo Ik al hun werken in eeuwigheid zal vergeten!" Amos 8:3-7. Als een mens wordt overgegeven aan zijn eigen lusten, is dit één van de ergste oordelen van God in het land der hoop. "Want een onbarmhartig oordeel zal gaan over degene die geen barmhartigheid gedaan heeft; en de barmhartigheid roemt tegen het oordeel," Jak. 2:13.

Zij die aan het roer staan, hebben zich ingespannen om deze zielsverwoestende zonde uit te roeien. Het is echter te vrezen dat veel landbezitters hun zinnen gezet hebben op een grotere opbrengst van hun oogst. Daarom zullen ze niet geneigd zijn om zich te verzetten tegen een kwaad dat koren op hun molen brengt.

"Des rijken goed is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijn inbeelding," zegt Salomo Spr. 18:11. Hij voegt hier echter aan toe: "De wijze beklimt de stad der geweldigen, en werpt de sterkte huns vertrouwens neder," Spr. 21:22. Dit wordt verricht door het gebed, want er zijn geen muren, geen bolwerken, geen menselijke verdrukters, ja zelfs geen duivelen die bestand zijn tegen het gebed des geloofs. "Roept Mij aan in de

dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren," Ps. 50:15. Dit is de taal van de boeken en de perkamenten zeggen hetzelfde. "Alle dingen zijn mogelijk degene, die gelooft," Mark. 9:23.

Zij die in opstand komen tegen de machten die over hen zijn gesteld, denken dat zij de macht hebben om deze wortel van alle kwaad uit te roeien en de verdrukker te verbrijzelen. Dit is echter iets wat alleen de Koning der koningen kan doen en Hij heeft beloofd het te zullen doen. De verdrukten moeten er echter om roepen en bidden. Rijpt Mij aan en Ik zal u uithelpen. "De goden zult gij niet vloeken, en de oversten in uw volk zult gij niet lasteren," Ex. 22:28. "Door Mij regeren de koningen, en de vorsten stellen gerechtigheid. Door Mij heersen de heersers en de prinsen, al de rechters der aarde," Spr. 8:15, 16. Dit is geopenbaard in de boeken en in de perkamenten. "Er is geen macht dan van God en de machten die er zijn, die zijn van God geordineerd. Alzo dat die zich tegen de macht stelt, de ordinantie van God wederstaat; en die ze wederstaan, zullen over zichzelf een oordeel halen," Rom. 13:1, 2. Er is onder ons volk een groep mensen die al onze muren en bolwerken wil opblazen en Groot-Brittannië een akker des bloeds wil maken. En wat hebben ze bewerkt? Helemaal niets. Wat is de reden daarvan? De wil van God; Hij wilde het niet zo. Hebben zij dan Zijn wil niet weerstaan? En hebben ze Zijn macht niet weerstaan? Ja, dat hebben ze en zulke mensen worden in de boeken rebellen genoemd en in de perkamenten veroordeeld.

"Vreest God; eert de koning," 1 Petrus 2:17, luidt het gebod van God aan al Zijn kinderen. De regering die over ons gesteld is, beschermt ons als wij onze God dienen en zal niet toestaan dat wij door iemand lastig worden gevallen. We hoeven niet bang te zijn voor deze macht, als we het goede doen, want dan zullen we lof van haar hebben. "Want de oversten zijn niet tot een vreze de goede werken, maar de kwade," Rom. 13:3. Opstand tegen God, het weerstaan van Zijn wil en inzettingen en het kwaad spreken van hoogwaardigheidsbekleders zal nooit voorspoed brengen over een land of troost schenken aan het geweten. Dit kunnen we bewijzen uit de boeken en de perkamenten.

Dit is een vastgestelde dag van vasten en gebed. Moge God geven dat we dankbaar zullen zijn voor onze grote voorrechten en voor de hoop op de grote erfenis die Hij ons gegeven heeft. Moge Hij geven dat we het welzijn van de koning én het land zouden zoeken en dat we ons allemaal zouden verenigen in het gebed tot God, en dat dagelijks, om te vragen of het Hem mocht behagen om naar Zijn belofte de armen en ellendigen te gedenken en om Christus' wil de verdrukker te verbrijzelen.

Gisteravond hoorde ik van een zekere boer, nog geen zeventig mijl van Londen, die nu vijfenzeventig mud tarwe heeft. Dat zou nu, denk ik, bijna 2000 shilling opbrengen. Maar, zou iets voor de Heere te wonderlijk zijn? Hij zegt: "Mijn is het koren, de wijn, de olie, de wol en het vlas,". "Want al het gedierte des wouds is Mij, de beesten op duizend bergen. Ik ken al het gevogelte der bergen, en het wild des velds is bij Mij," Ps. 50:10, 11. Maak uw verzoek dan bij God bekend. Dit is onze deur der hoop in de vallei van Achor. Roep Hem dagelijks aan of Hij het geschrei van de ootmoedige gedenken wil en de verdrukker niet vergeten zal. Wees ook waakzaam en u zult hier niet lang in hoeven te volharden. Dan zult u de vrucht en de uitwerking ervan zien. Door de goede hand van mijn God over mij, zal ik u dagelijks ontmoeten voor de troon der genade in het opdragen van deze zaak. De boeken sporen u ook aan om dit te doen.

"Ik zal verhoren, spreekt de HEERE; Ik zal de hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren. En de aarde zal het koren verhoren, mitsgaders de most en de olie; en die zullen Jizreël verhoren," Hos. 2:20, 21. "Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn

gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden," Matth. 6:33. Bid uw hemelse Vader dagelijks om uw dagelijks brood. Doe dit ernstig en in het verborgen en Hij Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden. Dit is beloofd in de perkamenten. Maak hier ernst mee. "Men moet altijd bidden, en niet vertragen," Luk. 18:1. Houd aan, "want te zijner tijd zullen wij maaïen, zo wij niet verslappen," Gal. 6:9.

Moge de goede Geest u helpen in uw zwakheden, moge de grote Advocaat uw zaak bepleiten en moge de Vader van alle barmhartigheid uw gebeden horen en verhoren naar Zijn eigen belofte in Christus Jezus, die geopenbaard is in de boeken en de perkamenten. Moge Hij dit doen tot eer van Zijn Naam en tot uw tijdelijk en eeuwig welzijn. Amen, ja amen.